

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Krystyna Bednarczyk (sprawozdawca)

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania A. J.

przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w G.

o wysokość świadczenia

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 czerwca 2006 r.,

zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w G.

z dnia 10 lutego 2006 r., sygn. akt III AUa .../03,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 lutego 2006 r. III AUa .../03 Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. odrzucił kasację wnioskodawcy A. J. od wyroku tego Sądu z dnia 15 stycznia 2004 r. w sprawie o wysokość emerytury wojskowej. Sąd ustalił, że w kasacji wartość przedmiotu zaskarżenia oznaczono na kwotę 14.800 zł, a w piśmie uzupełniającym wskazano tę kwotę jako różnicę w stosunku rocznym między świadczeniem obliczonym zgodnie z żądaniem wnioskodawcy od uposażenia w grupie U-16 a świadczeniem ustalonym w decyzji organu rentowego od uposażenia w grupie U-30. W ocenie Sądu Apelacyjnego kasacja dotknięta jest brakiem formalnym, gdyż nie oznaczono w sposób prawidłowy wartości przedmiotu zaskarżenia. Skarżący nie wykazał zarówno

wielkości grupy uposażenia dla grupy U-16 w dacie przechodzenia przez niego na emeryturę, jak również nie wykazał różnicy pomiędzy świadczeniem emerytalnym faktycznie pobieranym, a kwotą emerytury obliczoną na datę przejścia na emeryturę. Sam wnioskodawca podał, że nie jest w stanie przedłożyć precyzyjnych wyliczeń i wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. Tymczasem skarżący nie dostrzega faktu, iż obowiązek prawidłowego określenia wartości przedmiotu zaskarżenia oraz sposobu jego wyliczenia spoczywa właśnie na kasującym. W przedmiotowej sprawie, w wyniku wezwania do uzupełnienia braków kasacji skarżący określił wartość przedmiotu zaskarżenia na 14.800 zł, jednak uczynił to w sposób, który uniemożliwił sprawdzenie prawidłowości tego obliczenia. Takie działanie nie odpowiadało wymaganiu określonymu w art. 393³ § 2 k.p.c., co uprawniało Sąd Apelacyjny do odrzucenia kasacji.

Postanowienie to zaskarżył zażaleniem wnioskodawca wnosząc o jego uchylenie. Zarzucił on, że w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Apelacyjny nie wskazał przyczyn, dla których weryfikacja przedmiotu zaskarżenia nie jest możliwa. Wnioskodawca przedstawił swoje wyliczenie w sposób odpowiadający najwyższej możliwej staranności w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy. Zastosowana przez Sąd Apelacyjny wykładnia art. 393³ § 2 k.p.c. pozbawia wnioskodawcę możliwości obrony swych praw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje. Przepis art. 393³ § 2 k.p.c., obowiązujący w dacie wydania zaskarżonego kasacją wyroku określał wymagania, jakie powinna spełniać kasacja. Powinna ona zwierać między innymi oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia. Ewentualne braki w zakresie tych wymagań mogły być na wezwanie sądu uzupełnione. Skutkiem nieuzupełnienia braków w terminie było odrzucenie kasacji na podstawie art. 393⁵ k.p.c. Wskazanie kwoty pieniężnej jako wartości przedmiotu zaskarżenia oznacza zachowanie wymagań formalnych określonych w art. 393³ § 2 k.p.c., niezależnie od tego, czy kwota ta odpowiada rzeczywistej wartości przedmiotu sporu. Kasacja nie mogła więc zostać odrzucona z tej przyczyny, że braki formalne nie zostały uzupełnione.

W sytuacji, gdy od wartości przedmiotu zaskarżenia uzależniona jest na podstawie art. 392¹ § 1 k.p.c. dopuszczalność kasacji, sąd drugiej instancji powinien w razie wątpliwości sprawdzić wartość podaną przez skarżącego i na

podstawie art. 25 § 1 k.p.c. zarządzić w tym celu dochodzenie. W toku tego dochodzenia może żądać od skarżącego udzielenia stosownych informacji i treść tych informacji, względnie odmowę ich udzielenia, ocenia według własnego uznania. Dokonuje się tego nie w trybie badania zachowania wymagań formalnych kasacji lecz w trybie oceny dowodów. Sąd Apelacyjny w G. dokonał takiego sprawdzenia w postanowieniu z dnia 23 czerwca 2004 r. ustalając wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 4.806 zł. i odrzucił kasację z uwagi na jej przedmiotową niedopuszczalność. Postanowienie to zostało uchylone postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2005 r., II UZ 56/04 i sprawa została przekazana Sądowi Apelacyjnemu w G. do ponownego rozpoznania z tej przyczyny, że obliczenia dokonano wadliwie. Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Apelacyjny w G. postanowieniem z dnia 10 czerwca 2005 r. odrzucił kasację. W tym przypadku Sąd ustalił, że według wyliczeń organu rentowego (strony przeciwnej) wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 6.933 zł., zatem kasacja jest przedmiotowo niedopuszczalna. Na skutek zażalenia wnioskodawcy postanowienie to zostało uchylone postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2005 r., II UZ 64/05. W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd Apelacyjny nie był uprawniony do ustalania wartości przedmiotu zaskarżenia na podstawie wyliczenia dokonanego przez organ rentowy.

Uchylenie postanowienia odrzucającego kasację, w sytuacji gdy sprawa w zakresie badania dopuszczalności kasacji nie została przekazana do ponownego rozpoznania, ma ten skutek, że sąd drugiej instancji nie może ponownie odrzucić kasacji na tej samej podstawie, co w uchylonym postanowieniu (w tym przypadku przedmiotowej niedopuszczalności – art. 392¹ § 1 k.p.c.), lecz powinien przekazać Sądowi Najwyższemu akta sprawy z kasacją. Sąd Apelacyjny w zaskarżonym postanowieniu wskazał inną podstawę prawną – niezupełnienie braków formalnych w terminie. Podstawa ta okazała się nieuzasadniona, gdyż wadliwe oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia nie jest brakiem formalnym podlegającym uzupełnieniu. Przeprowadzone przez Sąd Apelacyjny dochodzenie w celu sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia nie doprowadziło do

zweryfikowania wartości oznaczonej przez wnioskodawcę, zatem wartość przez niego wskazana powinna być przyjęta jako wartość przedmiotu zaskarżenia.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonego postanowienia uchylił to postanowienie.